

fra begge Sider at naae den eneſte Forſtaeſſe, man efter min Mening kan naae, ſom den, man kan give gode Grunde for. Den anden Fordring er ganſke viſt ogſaa opſtillet af den høitærede Miniſter, at han maa have Mere, at han ikke kan vedblive at regjere med diſſe hidtil givne midlertidige Love. Det har han mange Gange antydet, men den Fordring er ikke opſtillet paa den Maaade, at vi ſkulde tro, at det var umuligt at forhandle, uden at vi tage en Forhandling op ogſaa om dette, thi den høitærede Miniſter tilføiede: „Regjeringen kan efter mit Skjøn langt lettere finde ſig i en for ſnævert trukken Grændſe for ſin Bemyndigehede, end Befolkningen kan finde ſig i, at alvorlige Statsinteresser komme til at lide derunder, at Grændſen er trukken for ſnævert“. Seg er derfor overbevist om, at naar Regjeringen ikke kan faae det fornødne Samtykke til en videre Bemyndigehede, end den hidtil har havt, ſaa vil den erkjende, at det er Noget, den maa leve foruden. Det er ſaa meget mere at vente, ſom det jo er ganſke klart, at med Henſyn til en midlertidig Lov, der kun gjælder for kort Tid, for en Maaned, kommer dette Spørgſmaal om Bemyndigeheden ikke til at spille nogen ſtor Rolle. Det er fra alle Sider erkjendt, at ved en Lov, der gjælder for ganſke kort Tid, har dette Spørgſmaal om, hvad der er løbende Udgifter, ikke ſtor Betydning. Førſt naar vi komme til midlertidige Love, der ſkulle gjælde for hele eller halve Aar, er det, at Regjeringen har en Interesſe deri. Det ligger alſaa i Grunden ikke for ſig ſelv. Vi kunne holde os ganſke ſimpelt til, hvad der ligger for, og ſaa kan jeg ikke indſe, at Forſtaeſſen er vankeſelig, naar vi have 35 Aars Praxis for os og de ſamme Udtalelſer fra den første Dag, da Loven kom ind i Verden, i 1850, og næſten hver Gang, den ſenere er bleven given. Det ærede Medlem gaar ud fra en noget ſeiltagtig Opfattelse af, hvad der fra vor Side er betegnet ſom den rette Forſtaeſſe. Det ærede Medlem ſiger, at de Statsreviſorer, ſom Folkethinget har knyttet ſig til, have hævdet, at det er forrige Aars Finantslov, ſom der er refereret til i den midlertidige Lov, men det have de nu ikke gjort. De have kun nævnt det forrige Aars Finantslov ſom det meſt praktiſke Exempel paa en Norm, men ſamtidig have de hævdet, at der er mangfoldige Tilfælde, hvor forrige Aars Finantslov ikke kommer til at afgive Norm. Der ſtaar nemlig i Statsreviſionens Betænkning for 1881—82 i den af to af Statsreviſorerne udarbejdede Fremſtilling: „I alt væſentligt vilde de løbende Udgifter falde ſammen med den ſidſt ved-

tagne Finantslovs Udgifter. Fuldstændigt eller bogſtaveligt gjælder det dog ikke“, og ſaa tilføies der: „Medens den ſidſt vedtagne Finantslovs Bevillinger ſaaledes blive at bekræfte ikke blot ved Finantslovsforſlagets Medſættelſer, men ogſaa efter Henſynet til Bevillingens Natur ſom forbigaaende (extraordinær), vil der paa den anden Side være at foretage en Række Rettelſer i modſat Retning, idet den midlertidige Finantslov bevilger alle løbende Udgifter, ogſaa ſaadanne, der ikke have været optagne paa den ſidſte Finantslov. Ligeſom en extraordinær forbigaaende Forhøiſeſe for et enkelt Finantsaar ikke maa anvendes ud over Finantsaaret, ſaaledes vil en extraordinær Medſættelse af en Bevilling, der regelmæssig løber i et ſtørre Omfang, ikke udelukke dens Anvendelſe: det regelmæssige Omfang efter den midlertidige Finantslov, naar de Forudsætninger, der have begrundet Medſættelſen, ikke række ind i det Aar, for hvilket den midlertidige Lov er given.“ Der er alſaa mange Tilfælde, hvor det forrige Aars Finantslov ikke er den egentlige Norm. Det er blot ſom Veiledning til at forſtaa Udtrykket „hidtil gjældende Regler“, at forrige Aars Finantslov spiller en meget væſentlig Rolle; det er klart. Dernæſt ſiger det ærede Medlem, at ved hans Opfattelse menes der egentlig ikke Andet end „løbende Udgifter“ og enkelte Udgifter, ſom maatte ikke kunne kaldes løbende Forſættelsesudgifter, men det ærede Medlem vil erindre fra Folkethingets Behandling af denne Sag, at der blev fremdraget Exempler paa, at Statsreviſionen havde godkjendt eller i alt Fald ikke modſagt en af Marineministeren fremſat Paastand om, at en Forſættelsesudgift maatte betragtes ſom løbende. Seg tror derfor, at ligeſom jeg beſtemt vedblivende maa faſtholde, at det Udtryk, ſom det ærede Medlem ſøgte at finde, for derigjennem at gjøre ſin Tanke klar, det Udtryk, han betegner ſom et Mægtingsforſlag, er mindre klart end Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“, ſaa at han bør frafalde det, hvis han virkelig ikke tilſigter Andet ved ſit Forſlag end det, han har ſagt. Det, der ſtaar i de hidtidige midlertidige Finantslovs Text, er fuldkommen tilſtrækkeligt. Det eneſte Punkt, hvorom der i Grunden har været fremſat nogen Tvivl fra anden Side, forekommer mig at maatte være det Spørgſmaal, hvilken Betydning Maximalgrændſen har, om Maximalgrændſen blot ſkal forſtaas ſom en Indſtrænkning i Regjeringens Ret til at afholde Udgifter, en Indſtrænkning, ſom den ſelv har paalaagt ſig, en Medſættelse i dens Ret i Forhold til de hidtil gjældende Regler, ſom den ſelv har